

LENIG

TEKST: IRIS DE FEIJTER

LEVEN

PAST JE WONING NIET MEER BIJ JE LEVENSFASE? DAN LIJKT VERHUIZEN EEN LOGISCHE OPTIE.
MAAR JE KUNT OOK DOEN ZOALS INTERIEURARCHITECT ARJAAN DE FEYTER, DIE TOT DRIE KEER TOE ZIJN
MODERNISTISCHE PAALWONING REMIXTE, TELKENS AFGESTEMD OP ZIJN NIEUWE NODEN.
‘DIT HUIS IS MIJN LABORATORIUM OM TE EXPERIMENTEREN.’

STRAK

FOTO'S: TIJS VERVECKEN

HUIS





Carte blanche: dat lijkt het grootste cadeau dat je een (interieur)architect kunt geven. Een leeg canvas om van te vertrekken, zonder te veel rekening te houden met andermans keuzes. Zo niet Arjaan De Feyter. Hij kocht twintig jaar geleden een modernistische paalwoning met een supersterk concept dat nauwelijks te verbeteren valt. De villa, met een stalen exoskelet, is opgebouwd volgens een grid van negen gelijke kwadranten die samen een modulair open grondplan vormen.

‘Dit zou weleens de allereerste loftwoning van België kunnen zijn’, zegt De Feyter. ‘De architect was een zekere Herman Andriessens. Hij bouwde de gezinswoning in 1969 en bracht er ook zijn architectenbureau in onder. Veel plannen heeft hij er niet getekend: hij overleed een jaar later, op 32-jarige leeftijd, bij een auto-ongeval. Toch schreef hij met dit huis geschiedenis: het werd getoond op de architectuurbiënnale van Venetië.’

Net als De Feyter kende Andriessens zijn klassiekers. Hij keek overduidelijk naar ‘Villa Savoye’ van architect Le Corbusier. Daar haalde hij het idee van de ‘boîte en l’air’: een ‘zwevend’ leefvolume op vrijstaande kolommen, waardoor een grote carport ontstaat. Maar hij bestudeerde ook de Case Study Houses: een Amerikaans programma dat na WO II jonge ar-

‘Ontwerpen is voor mij een work in progress. Niet alles hoeft van tevoren vast te liggen.’



chitecten inschakelde om betaalbare woningen te ontwerpen. Kijk naar ‘The Bailey House’ van Pierre Koenig in Los Angeles en Craig Ellwoods ‘Smith House’ in Brentwood, Californië, en je ziet overduidelijke overeenkomsten. Het stalen skelet en de strakke grid bijvoorbeeld. Maar ook de industriële materialen, zoals stalen U-profielen, aluminium sandwichpanelen, steedeckplaten en doorzichtige polycarbonaatwanden. Het ideaal van de Case Study Houses om ‘huizen te produceren als auto’s’ sprak Andriessens, die werkte voor General Motors in Antwerpen, duidelijk aan.

METHODISCHE TWIJFEL

Wat kan een hedendaagse interieurarchitect nog toevoegen aan een woning die conceptueel al zo strak in elkaar zit? Je kunt er toch moeilijk een pergola tegen zetten? ‘Die pergola is in de maak’, lacht De Feyter. En dat is lang niet de enige ingreep die hij de voorbije twintig jaar deed. Sinds hij de vervallen woning in 2005 kocht, is hij aan zijn derde grootscheepse verbouwrondte toe.

Na de initiële renovatie bij aankoop vernieuwde hij in 2020 de gelijkvloerse verdieping volledig, en in 2024 de leefetage. En tussen de renovaties door bouwde hij in de tuin nog een guesthouse. ‘Nu is het huis eindelijk af. Behalve dan de terrasoverkapping, het zwembad, en zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan’, grapt hij.

Toch blijft één ding onaangetast: de openheid en de connectie met de natuur. ‘Die twee elementen zijn heilig.’

‘Mijn huis is een laboratorium om te experimenteren. Hier kan ik doen wat ik wil, ook al is dat extreem. Zo dacht ik eraan om de hall pikzwart te schilderen. Even overwoog ik zelfs

BOVEN ARCHITECT HERMAN ANDRIESENS HAALDE BIJ LE CORBUSIER HET IDEE VAN DE ‘BOÎTE EN L’AIR’: EEN ‘ZWEVEND’ LEEFVOLUME OP VRIJSTAANDE KOLOMMEN. VAN DE ‘CASE STUDY HOUSES’ KOMEN HET STALEN SKELET EN DE STRAKKE GRID.



LINKS TUSSEN DE RENOVATIES DOOR BOUWDE INTERIEURARCHITECT ARJAAN DE FEYTER IN DE TUIN NOG EEN GUESTHOUSE. 'NU IS HET HUIS EINDELIJK AF. BEHALVE DAN DE TERRASOVERKAPPING, HET ZWEMBAD ENZOVOORT', GRAPT HIJ.

ONDER DOOR DE EETPLAATS TE VERKASSEN NAAR DE ANDERE KANT VAN DE KEUKEN WERD DE LEEFRUIMTE DUBBEL ZO GROOT.

'Mijn huis is een laboratorium om te experimenteren. Hier kan ik doen wat ik écht wil.'

om alle binnenmuren zwart te sauzen – er valt toch licht genoeg binnen in huis. Om dat effect te testen, hing ik rollen zwart papier op. Uiteindelijk werkte het niet en bleven de wanden wit. Ik hou van die trial-and-erroraanpak. Bij mijn klanten is dat moeilijker, zij verwachten dat ik 100 procent zeker ben van mijn voorstellen. Ik vind het net boeiend om niet alles op voorhand te weten en tot ideeën te komen door te brainstormen en te twijfelen. Ontwerpen is echt een work in progress.'

STRIPPEN

Even terug naar de kneedbaarheid van zo'n modernistische conceptwoning: kun je daar wel aan morrelen? En hoeveel eigen input kun je kwijt zonder het originele idee geweld aan te doen? Veel, zo blijkt. De Feyter tilde het EPC naar A dankzij isolerend glas, een warmtepomp en zonnepanelen. 'Toen we het huis in 2005 kochten, was het klaar om gesloopt te worden. Slecht onderhouden, met bouwtechnische fouten en wansmakelijk verbouwd. Maar wij waren op slag verliefd en besloten het te redden.'

De Feyter strippte het huis helemaal tot op de originele staalstructuur om hardnekkige vochtproblemen aan te pakken en alles te isoleren. De open gelijkvloerse etage maakte hij dicht met grote glazen wanden en richtte daar zijn bureau in. Bij de renovaties in 2020 en 2024 verschoof hij ook een paar functies: de eethoek verhuisde naar de plek van het oude, ongebruikte bureau, waardoor de living dubbel zo groot werd. Beneden kwam er een extra badkamer.

Qua afwerking en materialen ging hij all the way: in de vestiaire en het kantoor maakte hij ingemaakte kasten met deurtjes van bruto staal, de keuken werkte hij uit in geborsteld kwartsiet en de extra badkamer kreeg groene mozaïektegels.

Erfgoedpanden en duurzaamheid lijken vaak tegenpolen, maar dit huis bewijst het te-





‘Af en toe overwogen we te verhuizen, maar we houden te veel van dit huis.’

gendeel. De Feyter voerde de nodige energiebesparende ingrepen uit, maar de echte duurzaamheid zit in de lenigheid van de woning. ‘Dit huis groeit mee met elke fase van ons leven. Toen we het kochten, waren we met twee. Ik was net afgestudeerd en richtte mijn eigen bureau op. De verbouwing bood de perfecte kans voor een mooi portfolio-project waarmee ik een vliegende start zou kunnen maken als interieurarchitect’, aldus De Feyter.

DRIES VAN NOTEN

Zijn vrouw, Liesbet Verstraeten, werkte toen voor Dries Van Noten als hoofd designer van de accessoires. ‘Toen er een

paar jaar later kinderen kwamen, werd het een gezinswoning. We richtten slaapkamers in en creëerden op de gelijkvloerse etage een speelruimte. Het huis evolueert mee met onze noden.’

Sinds De Feyter zijn bureau naar de Kanaal-site in Wijnegem verhuisde, palmt Verstraeten die werkplek in. Zij heeft met Studio Cuoio haar eigen ontwerp- en consultingbedrijf voor accessoires en werkt onder meer voor Kvadrat/Raf Simons, Bibi van der Velden, Dries Criel en Kassl Editions. Ze is ook de medeoprichter en drijvende kracht achter de Bea Mombaers Bags. ‘Onze kinderen zijn intussen tieners en hebben geen speelruimte nodig, maar een studeerplek. Als ze over een paar jaar op kot gaan, ontstaan er weer andere behoeftes. Dit huis kan al die overgangsmomenten aan.’

ALTIJD VAKANTIE

Een oefening in lenigheid en duurzaamheid, dus. ‘Af en toe overwogen we wel eens te verhuizen, maar we houden te veel van dit huis. Het is compact en efficiënt; de oriëntatie is goed, net als de ligging – heel rustig en vlak bij alles. We hebben hier altijd een vakantiegevoel.’ ♦



BOVEN DE KEUKEN WERKTE ARJAAN DE FEYTER UIT IN GEBORSTELD KWARTSIET.

LINKS HET HUIS EVOLUEERT MEE MET DE NODEN VAN HET GEZIN. TOEN ER KINDEREN KWAMEN, WERDEN EXTRA SLAAPKAMERS EN EEN SPEELKAMER INGERICHT. DE SPEELKAMER IS INTUSSEN EEN STUDEERKAMER.